

Scrisoare către kōhai

Adriana Pinte

(specializarea *Limba și literatura japoneză – Limba și literatura chineză*, promoția 2013)

Dragi studenți ai limbii japoneze,

La rugămintea lui Rodica Frențiu-*sensei* de a vă adresa câteva cuvinte în calitate de *sempai*, m-am gândit să vă spun povestea mea.

Am început facultatea în 2009. Țin minte că eram în jur de 50 de studenți și că, la începutul anului, Frențiu-*sensei* ne-a întrebat pe fiecare în parte de ce am ales să învățăm japoneza. Printre răspunsuri s-au numărat artele marțiale, literatura, samurarii, și, desigur, *anime*-urile. Mie mi-a plăcut cum sună: mi s-a părut blândă, melodiosă și, în același timp, puternică.

Apoi au început cursurile și am aflat, de voie de nevoie, că nu e de ajuns să îmi placă. Mi-am petrecut primele câteva luni de studenție într-o reverie pe care o datorez, parțial, libertății de care se bucură orice tânăr(ă) plecat(ă) pentru prima dată de acasă. Apoi, ca să vezi, necaz: mi-am picat testul *kana*. Îmi aduc aminte câtă dezamăgire și câtă nemulțumire am simțit atunci. Obiectiv vorbind, nu era mare ...bai: puteam da testul din nou, câteva zile mai târziu - ceea ce am și făcut. Dar, gândindu-mă înapoi, îmi dau seama cât de important a fost, de fapt, să simt acea nemulțumire, să îmi suflec mânecile (după ce am tras un plâns sănătos) și să mă apuc de învățat. Nu știam pe atunci câte oportunități voi avea și în câte locuri minunate urma să ajung tocmai datorită limbii japoneze. Nu știam cât de mult valora sentimentul acela de nemulțumire pentru a mă împinge de la spate și cât de important a fost să mă adun și să trag de mine ca să învăț cu seriozitate. Și chiar m-am înverșunat atât de bine încât, un an mai târziu, am câștigat selecția pentru o mobilitate studentescă la Universitatea Kobe, cu care specializarea *Limba și literatura japoneză* are semnat acord universitar.

Era 2011, aveam 19 ani și eram proaspăt aterizată în Japonia. Mă plimbam prin campus, printre cireșii înfloriți, îmi aduc aminte și acum cât de frumoși mi s-au părut și cât mă simțeam de bucuroasă să fiu acolo! Am petrecut un an minunat. Printre studii și vreo 4 sau 5 *arubaito* (part-time job), am avut parte de câteva lecții de viață foarte valoroase, printre care se numără:

1. Degeaba visezi dacă nu și lucrezi.
2. Degeaba lucrezi dacă uiți să te distrezi.
3. Mănâncă sănătos și plimbă-te des.

Apoi, în 2012, m-am reîntors în țară și, înainte de a-mi încheia studiile, am găsit un loc de munca la Fujikura, o fabrică japoneză din Cluj.

Despre munca de traducător nu pot să spun că a fost ușoară, uneori nici foarte plăcută. Pe plan obiectiv, tot ce ai de făcut este să transferi informații dintr-o limbă într-alta. Pe plan

uman, însă, ești un pod de legătură între două culturi foarte diferite și un mediu prin care se transferă nu doar cuvinte, ci și încărcătura din spatele lor. Cu toate acestea, îmi plăcea ce făceam: vorbeam japoneza până mă durea gâtul în fiecare zi și asta era ce conta!

A venit anul 2016. Japonezii au plecat cu toții, Fujikura nu mai avea nevoie de traducător. Recunosc că a fost o perioadă destul de dificilă, parțial și pe plan profesional, dar, mai ales, pe plan personal: am început să resimt simptomele a ceea ce acum, gândindu-mă înapoi, aș numi depresie. Și țin să vorbesc despre acest aspect nu în pofida, ci tocmai pentru că îmi doresc ca acesta să fie un mesaj de încurajare. În urma unui studiu* (încă nepublicat) efectuat în 2021, reiese ca 25% din studenți au avut la un moment dat, din diverse motive, gânduri de suicid, motiv pentru care această parte a poveștii mele este, din păcate, destul de relevantă.

În 2017 mi-am făcut bagajele și, cu depresie în spate cu tot, m-am mutat la Arad. O firmă japoneză își deschidea filiala acolo. Timp de mai bine de un an m-am afundat în muncă - de care s-a găsit cu duiumul -, până când am ajuns în punctul în care să admit, cu greu, că succesul nu înseamnă fericire. M-am considerat întotdeauna o persoană descurcăreță, care face cum face și găsește o soluție pentru orice problemă. Cu toate acestea, mi-a trebuit mult timp până să îmi dau seama că am cu adevărat o problemă și încă pe atât să accept că am nevoie de ajutor. Pentru oricine trece prin stări similare, vă spun cu mâna pe inimă că cel mai greu este până în momentul în care ceri ajutorul. Desigur, depresia nu dispare de pe o zi pe alta, doar după câteva ședințe de terapie, dar starea interioară se transformă, încet, dar sigur, înspre bine.

Cu timpul, am început să înțeleg dansul necesar unei vieți fericite, iar pașii de bază sunt: „Rămăi în prezent!”, „Observă fără să judeci!” și „Primește cu recunoștință orice vine în calea ta!”. Nu este întotdeauna ușor, dar răsplata e cu siguranță pe măsura efortului depus. Mai țin să punctez un lucru: pentru un copil, circumstanțele sunt cele care dictează starea interioară, pentru un adult este valabil reversul.

Astăzi îmi fac din nou bagajul - de data asta cu inima ceva mai ușoară. Măine urmează să plec din țară: o firmă din Cipru are nevoie de vorbitori de japoneză.

Uitându-mă înapoi, cu perspectiva de acum, înțeleg cât de important a fost să trec prin toate experiențele, și bune, dar mai ales cele rele, pentru a ajunge aici și pentru a trăi viața cu starea interioară de acum. Așadar, vouă, dragi *kōhai*, vă doresc din suflet să aveți parte de cele mai furtunoase călătorii, cu tunete și fulgere și vijelii îngrozitoare! Și, când veți ieși de acolo uzi learcă de vai și-amar de capul vostru, vă aștept pe plajă în Cipru, să vă încălziți oasele la soare și să așteptăm, cu un cocteil în mână, următoarea generație de tineri și studenți trecuți prin furtunile tumultuoase ale vieții!

*Postare Ovidiu Damian:

<https://www.facebook.com/ovidiu.damian/posts/10165617059470562>